

Принципи авіації

Розділ 1

ЦУКОР І ЧАРИ

Передчуття і сила впливу маленького смаколика — це, мабуть, найчарівніше, що здатен породити людський розум. Ця принада, майже на відстані дотику — справжній подарунок, що може відчинити двері до прекрасного. Це лагідна хитрість і тиха молитва. Горнятко теплої, шовковистої на смак кави у змерзлих долонях — як нагорода за пробудження ще до сходу сонця. Яскрава палітра букета квітів із супермаркету — за викреслений список справ. Обгортка, що шурхотить об сітку з апельсинами. Прим'ятий буханець хліба. Або ж обіцянка собі, що серед усього цього божевілля знайдеться дорогоцінних пів години для тиші й відпочинку, читання й втечі, і ніщо не посміє це порушити, поки ноги підібгані під себе, а ковдра ховає від світу. Невеличкий смаколик здатен змінити все.

«Кожна маленька обіцянка на кшталт «спершу зроблю — потім отримаю» — це теж магія. Та більшість,

напевно, погодиться: найкращий смаколик — це, власне, солодоші. А найкращі з них завжди можна було знайти в *Celestial Bakehouse*. Усі, хто знав цю пекарню, підкуповували себе обіцянкою візиту. Якщо вдасться розібратися з усім, впоратися із виснажливими справами й щоденною метушнею — тоді на них чекатиме винагорода: духмяний аромат печеної кориці з цукром, що стелиться вулицею до самого тенту — смугастого, мов льодяник. Пекарня, яку постійні відвідувачі ніжно називали *Celeste*, ніби мала власну, не зовсім земну магію. Неймовірний потяг до цього куточка — ніжно-рожевого, охайного, на розі лондонської *Maple Row* — цілком можна було б пояснити ласощами всередині. А втім, можливо, справа була ще й у власниці.

Коли Енні Вайлдвуд переїхала й пофарбувала все в рожеве, здавалося, пекарня виросла за ніч — з'явилася одного ранку, мов нізвідки, у хмарці весняного світла й цукрового туману. Чутки розлетілися за декілька днів: *Celeste* і її чарівна власниця — справжня дивовижа. Можна було б навіть сказати — магія. Незначний факт, що Енні — справжня відьма, був майже випадковим. Усе тут створювалося з любов'ю — це було найважливіше. Та за свої тридцять два роки Енні вже добре знала: цукор і чари — напрочуд смачне, спокливе поєднання.

— Боюся, Джо щойно забрав останнє заварне тістечко, — сказала Енні, кивнувши в бік старшого пана, який підморгував і махав рукою на ходу, вкрай задоволений своєю удачею. — Але карамельний еклер з твоїм іменем чекає на тебе, Олів.

— Мені вистачить, люба, — озвалася Олів, і зморшки втомі залягли біля її очей.

Жінка з пшеничним волоссям, що вибивалося з недбалого пучка, озирнулася до черги з переможною усмішкою — змогла випередити всіх. Не те щоб їм було про що хвилюватися: *Celeste* зазвичай пропонувала останній улюблений смаколик саме тоді, коли це було найнеобхідніше.

Скориставшись моментом, поки Олів копирсалась у гаманці, Енні ледь змахнула пальцями в бік останнього еклера — білий шоколад на ньому блищав, мов мармур. У повітрі промайнув блідо-рожевий спалах — тонка іскра *Proprius Minutia*, — і літери імені «Олів» почали самі виводитися витонченим завитком на глазури. Із першого ж дня в пекарні, п'ять років тому, Енні швидко збагнула: поки люди зосереджені на самому сенсі солодкої нагороди, вони навряд чи зважають на таку дрібницю, як магія. Чари у світі немагів не так вже й складно приховувати, як може здатися.

Формально, на персоналізовані смаколики в Енні тепер не було часу. Відтоді як про *Celeste* заговорили по всьому місту, у неї не залишалось і хвилинки на ті дрібниці, які вона так цінувала на початку. Але саме вони змінювали все. Енні не з тих, хто шукає легких шляхів. Вона хотіла, щоб кожен візит до *Celeste* був особливим.

— Гарний був день? — озвалася Енні через плече, підняла скляний ковпак і вийняла еклер щипцями. З одного боку тістечка показався пухкий крем зі смаком імбирного пряника.

Світло раннього вечора струменіло крізь вітрини, забарвлюючи все довкола в персиковий відтінок. Вересень щедро всіпав тротуар хрустким листям

кольору апельсинової шкірки, і коли двері прочинились, впустивши порив вітру, воно зашелестіло на тлі розмов у переповненій кав'ярні.

— Тихий хаос, — знизала плечима Олів. — Зараз усі дні такі — тихий хаос. — Її усмішка трохи згасла. Тепер жінка видавалася радше зняквовілою, а в очах зник знайомий вогник.

Енні завмерла, відчуваючи всім еством, що без неї не обійтись — так було завжди. Цей поклик нагадував тонкий плющ, що обвивав груди й кудись тягнув. Відьма додала шматочок яблучного крамблу з корицею — про всяк випадок — загорнула все в окрему коробочку і перев'язала стрічкою. Олів обережно взяла її за ручку, наче солодощі, які були всередині, мали зцілювальну силу. Черга терплячих відвідувачів усе ще сягала майже самих дверей, хоч у повітрі вже відчувалося наближення закриття. Але Енні знайде час — щойно всіх обслужить.

— Може, трохи почаюємо, Ол? Я якраз зачинаюся, — м'яко мовила Енні, нахилившись над прилавком. — Допоможеш з'їсти залишок бананового хліба.

Олів засяяла, втім трохи завагалася:

— Я знаю, що ти зайнята леді. Не певна, що хочеш марнувати свої захопливі вечірні плани на мене.

— А де це ти взяла мої «захопливі вечірні плани»? Гадаю, цього разу я їх можу відкласти, — усміхнулася Енні, легко відмахнувшись від припущення. Вона навмисно не зважила на легкий біль у грудях — тугу за домом, що поверталась після цілого дня на ногах.

Коли *Celeste* нарешті спорожніла, Енні скористалася моментом і швидко перевернула рожеву табличку з «Відчинено» на «Зачинено» — поки ніхто не встиг

притиснути носа до скла з благальним поглядом. Фей із Пері вона відправила додому ще кілька годин тому, хоч ті й пручалися — не хотіла, щоб вони проводили вечори на роботі. Енні добре знала, наскільки важливо берегти цей час, і ніколи б не забрала його у когось — особливо тоді, коли могла впоратись сама.

Зрештою, озброївшись двома виделками й товстою скибкою пряного пікантного кексу, що смакував, мов неділя жовтневого пополудня, Енні приєдналася до Олів біля панорамного вікна — саме тоді, коли за вікном почали з'являтися перші зорі.

— Розповідай.

Мармуровий банановий кекс був зовсім не випадковим вибором — Енні обрала його навмисно. Настій заспокоєння, який вона додала в солонувато-солодку карамельну глазур, містив у собі ромашку, невагомість, подих метелика, розмішаний за годинниковою стрілкою. Усе це мало подарувати трохи втіхи на найближчі кілька ночей. Енні слухала, як після смерті чоловіка, її першого і єдиного кохання, життя Олів стало водночас надто зайнятим і страшенно спорожнілим. Відьма налила чаю — з підтримкою — і тихо сказала, що тільки мріє колись знайти таке кохання. Після цієї рідкісної години, яку Олів присвятила лише собі — без дітей — її плечі ніби стали легшими: вона поділилася своїм тягарем. Світло перламутрових бра м'яко відбивалося на чорно-білій плитці, а на скатертині з хвилястим краєм залишилося кілька крихт.

Зустрічі на кшталт цієї траплялися з Енні часто. Здавалося, вона сама — хоч і несвідомо — їх притягувала. Та найважливіше: відьма ніколи не відштовхувала

тих, хто приходив. *Celeste* з самого початку мала бути не просто місцем, де обслуговують з усмішкою, а місцем, де зустрічають широко й приязно. Енні завжди старалася пам'ятати всі подробиці з життя відвідувачів — від прийомів в лікаря у дітей до ремонту в оселі й результатів іспитів. Вона знала, як підібрати слова, щоб зробити чийсь день трішки світлішим. Жодна деталь не була надто дрібною, аби її згадати, і жодне прохання — надто великим, аби його вислухати. Її серце було м'яким і сповненим любові для всіх.

Дні в *Celeste* починалися дуже рано, а закінчувалися навіть пізніше. Результати наполегливої праці — бо в перші дні після відкриття в Енні просто не було вибору, окрім як робити все як слід — тепер виблискували за склом вітрини, чекаючи на захоплені погляди. Щоранку на кухні народжувалася барвіста мережка пастельних макарунів — від миски й замису, крізь піч, аж до тарілки, ще до того, як зійде сонце. Булочки з корицею скручувались, мов спіралеподібні феєрверки. Бездоганні фруктові тарталетки блищали, як вітражі у сонячному промінні. Шоколад був таким ніжним, що навіював відчуття шовку, витканого з повітря.

Тендітні круасани, мов морські мушлі, і ніжний *rain au chocolat*¹, у якому злилися смак і відчуття золотого передвечір'я. Її вправність у магії та випічці була варта захоплення. Іще з дитинства Енні знала: солодка втіха інколи змінює все — проганяє найважчий смуток, повертає світло в тяжкі дні й дарує краплю надії зболеному серцю.

¹ Шоколатин — французька випічка з шоколадом. — Прим. ред.

— То хто буде твоїм щасливчиком сьогодні? — запитала Олів з лукавою усмішкою, поки застібала картате пальто й запахала якусь загублену дитячу іграшку у вічно переповнену сумку.

— І гадки не маю, про що ти, — невинно озвалася Енні, прибираючи порожні тарілки й розв'язуючи рожевий фартушок з рюшами, вкритий борошном. Більшість речей у її житті були рожевими — і рідко коли вона обирала інший колір.

— Усе за розкладом. Сьогодні ж четвер, правда? А четвер — це завжди побачення, — Олів хитнула пальцем з розумінням. — П'ятниці — з дівчатами. Понеділки — пізній «Клуб тістечок» тут, щоб трохи урізноманітнити початок тижня. Вівторки — для навчання. Середа ввечері — для спонтанних планів. Хоч я й не певна, що спонтанного в тому, щоб продумувати спонтанні плани заздалегідь, але... — Олів похитала головою й засміялась. — Ти дивовижна, Енні. Коли ти взагалі встигаєш спати — от у чому питання.

— Ти ж мене знаєш, — з усмішкою знизала плечима відьма. — Я просто люблю, коли все організовано. Олів захихотіла.

— Є «організовано», а є так, як робиш ти, любонько. Куди поділося оте «плисти за течією»?

Енні намагалася не сприймати це як шпильку. Хоча саме так це й відчувалося — щоразу, коли хтось звертав увагу на її потребу спершу все обдумати.

— Усе ж має кращий вигляд, коли перев'язане акуратною маленькою стрічкою, хіба ні? — Руки в боки і кивок у бік невеликої коробки в руках Олів, у якій був еклер і крамбл. Стрічка приглушеного рожевого кольору блиснула саме в ту мить, наче їй бракувало